

Din Egipt la Canaan

Istoria poporului pământesc al lui Dumnezeu din Egipt până în Canaan este un lanț de evenimente care au avut o însemnătate directă pentru Israel. Aceste evenimente conțin însă învățături importante, spirituale și pentru poporul ceresc, pe care Dumnezeu l-a chemat în epoca actuală a harului din toate națiunile și pe care încă îl strânge.

Fiecare creștin, care face parte din acest popor ceresc prin credința în Isus, ar trebui să-și amintească mereu de însemnătatea spirituală a acestui lanț de evenimente, pentru că el prezintă un rezumat foarte clar al mântuirii minunate și depline, pe care credinciosul o posedă în Hristos pe baza rezultatelor mărețe ale lucrării Sale la cruce.

Încercăm să schițăm aici pe scurt înțelesul spiritual al imaginilor.

Egipt – Dumnezeu a ales sămânța lui Avraam ca poporul Său pământesc. Această sămânță, 75 de suflete, a venit în Egipt prin Iacov și urmașii săi (Faptele Apostolilor 7.14). Acolo s-a născut de fapt poporul puternic, 600.000 de bărbați (fără să fie numărate femeile și copiii) (Exod 12.37). Toți, fără excepție, erau sclavii lui Faraon, domnitorul Egiptului. Acesta domnea asupra lor cu putere și îi obliga prin asprime la munci grele. El se gândea mereu cum i-ar putea slăbi și ține în supunere (Exod 1-3). Egiptul este o imagine a *lumii*, al cărei stăpânitor este *diavolul* (Ioan 12.31; 14.30; 16.11). Fiecare om este născut ca „rob al păcatului“ (Ioan 8.34) în împărăția sa (Luca 4.5-6) și trebuie să slujească păcatului, intereselor și planurilor diavolului. Omul suspină sub stăpânirea aspră a celui care îi vrea pieirea, dar nu se poate el însuși elibera.

Paștele – Dar Dumnezeu era prezent. El „coborâse“ pentru a-i scăpa pe aleșii Săi „din mâna egiptenilor“ (Exod 3.8). El li Se arătase egiptenilor în cele nouă plăgi groaznice. Dar Faraon și-a împietrit inima și nu a lăsat Israelul să plece. Apoi a venit ultima plagă. Într-o anumită noapte, îngerul judecății a trecut prin întreaga țară și a omorât toți întâi-născuții egiptenilor (Exod 12 și 13). Starea lor păcătoasă a condus la judecată. Și Israel ar fi căzut pradă acestei judecăți, dacă nu ar fi înjunghiat în ascultare și credință mielul de paște și nu ar fi uns ușorii și pragul de sus al ușii cu sângele mielului. Astfel a început ceva nou în istoria lui Israel. El era un popor salvat de judecata lui Dumnezeu și trebuia să-și amintească în fiecare an de paște și să prăznuiască „sărbătoarea azimilor“.

1. Fiecare om este din fire păcătos și îi este rânduit „să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata“ (Evrei 9.27). Astfel, întreaga omenire este supusă judecății lui Dumnezeu (Romani 3.19). Dar Dumnezeu nu este numai sfânt și drept. În dragostea Sa vrednică de adorare, El ne-a trimis un Locțiitor care a fost judecat la cruce pentru noi, în locul nostru: Isus, Mielul lui Dumnezeu (Ioan 1.29). Cine crede în El „nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață“ (Ioan 5.24). Un astfel de om poate să spună împreună cu apostolul Pavel: „Paștele nostru, Hristos, a fost jertfit“ (1 Corinteni 5.7). Paștele este deci o imagine a *răscumpărării noastre din judecată*.

2. Paștele poate fi însă privit și din alt punct de vedere: poporul nu trebuia să unșă doar ușorii cu sângele mielului. Pentru Israel, mielul înjunghiat și prăjit la foc, care trebuia mâncat în întregime în acea noapte, era *punctul central* în jurul căruia erau adunați într-o părtășie sfântă și fericită. – Pentru noi, sângele Mielului lui Dumnezeu reprezintă *baza relației noastre cu Dumnezeu, dar și a relației noastre unii cu alții*. Despărțiți de jertfa desăvârșită de ispășire a lui Hristos, nu poate fi vorba nici de părtășie cu Dumnezeu, nici de părtășie cu Adunarea lui Dumnezeu. Totuși, nu trebuie să pierdem din vedere faptul că în cer este un Hristos viu, un Cap viu, spre care sunt adunați credincioșii de Duhul Sfânt.

3. Așa cum la poporul Israel la sărbătoarea de paște anuală s-a adăugat și o sărbătoare de șapte zile a azimilor, tot așa la poporul ceresc al lui Dumnezeu, amintirea continuă a răscumpărării trebuie să fie legată de o viață „fără aluat“, *despărțită de orice rău*.

Marea Roșie – Poporul trebuia să fie salvat nu numai de judecată, ci trebuia să fie eliberat și de egipteni, de puterea celui domnitor și de sclavie *pentru a putea sluji lui Dumnezeu în pustiu* (Exod 7.16). Acest lucru s-a petrecut în legătură cu paștele. Chiar în noaptea, în care au înjunghiat și au mâncat mielul, au pornit spre Marea Roșie. Aici Moise le-a spus: „Stați pe loc și veți vedea salvarea Domnului... Domnul va lupta pentru voi, dar voi stați liniștiți“ (Exod 14.13, 14). Moise a ridicat toiagul său, marea s-a despărțit și Israel a trecut prin mijlocul ei pe uscat. Când toți s-au aflat în siguranță pe celălalt mal, valurile au lovit dușmanii care îi urmăreau, iar copiii lui Israel nu au mai văzut niciodată pe egipteni. Astfel, israeliții au scăpat de sub dominația aspră a lui Faraon.

„Marea Roșie“ ilustrează o altă latură a lucrării minunate a lui Hristos. Vedem în aceasta moartea Sa și învierea Sa *pentru noi*, pentru *eliberarea noastră din lume, de sub puterea diavolului și din slujirea sa*. Noi doar am putut „sta și vedea“ și „sta liniștiți“. Hristos a luptat pentru noi (Evrei 2.14, 15). Scăparea de judecată și iertarea păcatelor noastre sunt fapte reale; tot așa este și eliberarea noastră din ceea ce reprezintă „Egiptul“. Toate acestea sunt roade ale uneia și aceleiași lucrări a lui Hristos. Putem sta în credință pe celălalt mal al Mării Roșii și să cântăm cu poporul lui Dumnezeu: „El a fost salvarea mea“ (Exod 15.2). Acum putem sluji lui Dumnezeu.

Pustiul – În noaptea în care Israelul a părăsit Egiptul și a trecut prin Marea Roșie, a ajuns în pustiu, prin care a trebuit să umble patruzeci de ani. De ce? „Pentru ca să te smerească, să te încerce, ca să cunoască ce era în inima ta, dacă vei păzi poruncile Lui sau nu“ (Deuteronom 8.2). Aici, în pustiu, poporul a fost obiectul educației lui Dumnezeu și a putut afla toată purtarea Sa de grijă: „Îmbrăcămintea nu ți s-a învechit pe tine și piciorul nu ți s-a umflat în acești patruzeci de ani“ (Deuteronom 8.4).

Cine a trăit „paștele“ și „Marea Roșie“, nu se mai află în „Egipt“, ci în „pustiu“ (a se compara Galateni 1.4; Ioan 17.14, 16). Acesta este și astăzi locul celui răscumpărat pe pământ. *Prin crucea lui Hristos, el este, în ceea ce privește nevoile sufletului său, izolat de toate resursele sistemului lumii, care îl are pe diavolul ca și conducător. În schimb îi sunt deschise toate resursele cerești în Hristos*. Credinciosul trebuie să realizeze acest principiu și să rămână dependent de Domnul și pentru nevoile sale pământești. Nu va duce lipsă de nimic (Deuteronom 2.7; Psalm 23 etc.). Lumea este pentru el, din punct de vedere moral, un pustiu mare și înfricoșător (Deuteronom 1.19). El îl înconjoară ca o ispită permanentă, prin care se arată dacă inima sa este îndreptată numai spre Dumnezeu și dacă este dependentă în totul de El și Îl ascultă. Lucrurile vizibile, trupul său și nevoile acestuia, munca sa în lume etc. sunt mijloace în mâna lui Dumnezeu *pentru educarea sa*.

Mana – Mâncarea Egiptului slujise la menținerea poporului în sclavie. În timpul călătoriei lor prin pustiu, Dumnezeu „a făcut să plouă pâine din ceruri“ (Neemia 9.15; Psalm 78.24) care i-a întărit în slujba pentru Dumnezeu. Ei trebuiau să adune zilnic „porția unei zile“ (Exod 16). Era mult mai mult decât era necesar pentru satisfacerea tuturor nevoilor. Mana a încetat abia când au putut mânca din roadele țării promise (Iosua 5.12).

Isus este „adevărata pâine“, „pâinea lui Dumnezeu“ pe care Tatăl o dă din cer. El este „pâinea vieții“; cine vine la El nu va flămânzi și cine crede în El nu va înseta niciodată (Ioan 6.32-35). El, Cel care a venit în trup, este mana pentru credincioșii care merg prin pustiul acestei lumi. În „mană“ se găsește harul, îndurarea, mila, purtarea de grijă, îndelunga Sa răbdare, exemplul Său - cum trebuie să se dezvolte viața din Dumnezeu în această lume. Dacă creștinul se hrănește cu această hrană, nu va dori o altă hrană. Dar dacă este leneș și nu o strânge, atunci dorește mâncarea Egiptului, care face ca sufletul său să se „usuce“ (Numeri 11.4-9; Psalm 106.14-15).

Stânca lovită – În pustie nu era nici apă pentru popor. Dumnezeu i-a poruncit slujitorului Său Moise să lovească stânca Horeb cu toiagul cu care lovise marea. Atunci, din stâncă a ieșit apă, iar poporul a putut bea (Exod 17.1-7).

Această stâncă este o imagine a lui Hristos, „stânca spirituală“ (1 Corinteni 10.4), care a fost lovit de mâna lui Dumnezeu în judecată. Ca urmare a putut veni Duhul Sfânt, care potolește setea

sufletului înnoit vorbindu-i despre Hristos (Ioan 16.14). Cine vine cu setea sa la Hristos și bea, va putea fi și pentru alții o binecuvântare: „Cine crede în Mine, după cum a spus Scriptura, din inima lui vor curge râuri de apă vie. Dar a spus aceasta despre Duhul pe care urmau să-L primească cei care au crezut în El“ (Ioan 7.37-39).

Cortul întâlnirii – Rânduielele lui Dumnezeu referitoare la construirea cortului întâlnirii, în care dorea să locuiască în mijlocul poporului, precum și indicațiile Sale referitoare la preoție, slujba leviților, jertfe și toate măsurile harului lui Dumnezeu pentru a păstra poporul în legătură cu El și cu Casa Sa în pustiu, ocupă în Exod și în Levitic un loc important. După ce a fost înălțată această locuință a lui Dumnezeu și a fost inaugurată, întreaga slujbă și întreaga viață a poporului a fost în legătură cu aceasta. Casa în care locuiește astăzi Dumnezeu, care este formată din „pietre vii“ (1 Petru 2.5) (din credincioși care au viață din Dumnezeu), precum și ordinea care trebuie să domnească acolo, ocupă un loc important în scrierile Noului Testament. Desigur, relațiile personale ale fiecăruia cu Dumnezeu și cu Hristos sunt de o mai mare însemnătate. Dar întreaga viață a poporului lui Dumnezeu din zilele noastre trebuie să se afle în legătură cu locuința actuală a lui Dumnezeu pe pământ. Altfel, slujba noastră nu ar corespunde gândurilor lui Dumnezeu și am pierde unele binecuvântări ale harului lui Dumnezeu.

Norul – Din ziua în care locuința lui Dumnezeu a fost ridicată conform indicațiilor Sale, norul prezenței lui Dumnezeu a acoperit locuința cortului mărturiei (Numeri 9.15-23). El era pentru popor ocrotire, lumină și un conducător sigur (Exod 14.19-20).

Domnul Isus a spus: „Unde sunt doi sau trei adunați în *Numele Meu*, acolo *Eu* sunt în mijlocul lor“ (Matei 18.20). Cu alte cuvinte: acolo unde doi sau trei credincioși respectă rânduielile Domnului referitoare la Casa Sa și ordinea din Casa Sa, și își mențin viața practică în concordanță cu Numele Domnului, acolo El este în mijlocul lor. Să ținem seama de această realitate simplă în dependență de El! Atunci, Domnul se poate dovedi puternic în mijlocul nostru: El ne va fi lumină, putere, ocrotire, călăuzire și binecuvântare.

Iordanul – Acest râu înseamna pentru Israel o graniță pentru intrarea în țara promisă. Acest râu se revarsă în Marea Moartă care nu are o scurgere vizibilă. Când s-au aflat la acest râu, în urma poporului nu era Faraon cu armatele sale, ci experiențele triste ale cărnii în pustiu. Imediat ce preoții, care purtau chivotul înaintea poporului, au pășit la marginea apei, apele curgătoare s-au oprit, iar poporul a putut trece (Iosua 3).

La fel ca paștele și Marea Roșie, și Iordanul reprezintă moartea lui Hristos, dar din alt punct de vedere. Iordanul este în mod deosebit *o imagine a morții pentru ceea ce suntem noi în vechea stare și pentru începutul unei noi stări în puterea vieții lui Hristos, cu care suntem înviați*. Prin moarte și înviere suntem așezați, conform poziției, deja în locurile cerești (Efeseni 2.1-10).

12 pietre în țară – 12 pietre în Iordan – Doisprezece oameni din popor au trebuit să ridice pe umeri 12 pietre de pe locul pe care au stat picioarele preoților în Iordan, 12 pietre „după numărul semințiilor copiilor lui Israel“ și să le pună în țară, acolo unde se vor așeza. – Alte 12 pietre le-a ridicat Iosua în mijlocul Iordanului (Iosua 4.1-9).

Așa cum aceste de două ori 12 pietre erau un monument, tot așa Dumnezeu dorește *ca și noi să rămânem în viața practică cu amintirea victoriei reprezentată prin trecerea Iordanului*. Credinciosul poate realiza în credință: pentru că sunt în Hristos, sunt mort, am murit față de păcat, față de lege și față de lume. Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine (Galateni 2.19, 20; Romani 6.10, 11; Coloseni 2.20; Galateni 6.14). Aceste pietre sunt o atenționare permanentă: voi ați murit împreună cu Hristos! Considerați-vă morți față de păcat, dar vii față de Dumnezeu în Isus Hristos!

Pietrele în Iordan vorbesc *inimii*. Dacă zăbovesc cu duhul la ele, mă așez la malul Iordanului și spun: Iată, acolo am fost și în acest loc El a coborât pentru mine. El m-a eliberat de omul meu

vechi și l-a lăsat pe acesta cu viața sa în adâncul Iordanului. Crucea este o mărturie veșnică despre aceasta.

Pietrele *de la Ghilgal* vorbesc însă *conștiinței*. Ele sunt un monument al introducerii în locurile cerești prin Hristos. Ele îmi pretind să corespund și în mod practic noii poziții.

Circumcizia – Israelul era acum în țară. Dar înainte de a putea începe lupta cu dușmanii care locuiau acolo, toți cei de parte bărbătească trebuiau să fie circumciși (Iosua 5.2-9).

Înțelesul figurat al circumciziei este: „*dezbrăcarea trupului cărnii*“ (Coloseni 2.11). Înainte de a putea lua în posesie binecuvântările spirituale în locurile cerești, trebuie aplicate cărnii din noi sentința și semnul morții. Numai așa putem lupta contra forțelor care vor să ne conteste posesiunea (Efeseni 6.12).

Pentru aceasta posedăm în Hristos *totul*; nu ne lipsește nimic. „În El“, spune apostolul, „locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii; și voi sunteți împliniți în El“ (Coloseni 2.9, 10). Dacă firea este ținută în moarte, puterea lui Hristos și plinătatea, care este în El, se pot dezvolta nestingherit.

Ghilgal – Acesta era *locul* unde a avut loc circumcizia, punctul de plecare înainte de luptă și punctul de strângere după victorie (Iosua 4.19; 5.10; 9.6; 10.6-9; 10.15).

Noi nu trebuie numai să cunoaștem învățătura despre circumcizie, ci *acest adevăr trebuie să fie o realitate pentru viața noastră de zi cu zi*. Așa cum poporul se întorcea mereu la Ghilgal pentru a obține apoi o nouă victorie, tot așa și noi trebuie să aplicăm mereu sentința și judecata lui Dumnezeu asupra cărnii. Altfel, carnea ar intra imediat în acțiune pentru a reobține ceea ce a pierdut. Ghilgal este deci sinonim cu îndemnul: „Omorâți deci mădularele voastre, cele de pe pământ: curvie, necurăție, patimă, poftă rea și lăcomie, care este idolatrie“ (Coloseni 3.5-8).

Țara – După traversarea pustiului și după trecerea Iordanului, Israel a putut în sfârșit să intre în țara promisă. Acolo însă trebuiau purtate lupte contra popoarelor care locuiau în acel ținut și pe care Dumnezeu dorea să le judece (Geneza 15.16). (Ele sunt descrise în cartea Iosua.) Imediat ce s-au așezat în țară și au mâncat roadele ei, „fiii lui Israel n-au mai avut mană“ (Iosua 5.12).

Față de Israel, credincioșii, care aparțin Adunării lui Dumnezeu, se află într-o poziție dublă. Pe de o parte, ei trăiesc încă în pustiu și au nevoie de hrana pustiului sau de „mană“. Pe de altă parte, ei sunt în Hristos, conform poziției, așezați deja acum în „țara“ lor, adică în locurile cerești. Așa învățăm din epistola către Efeseni. Acolo putem și trebuie să rămânem deja acum prin credință și în duhul, să mâncăm din „boabele prăjite“, să ne hrănim dintr-un Hristos care a trecut prin judecată, iar acum este înviat și glorificat (Iosua 5.11-12). Acolo Îl putem contempla și să fim astfel transformați în același chip, din glorie spre glorie (2 Corinteni 3.18).

Dușmanii, care vor să ne împiedice în luarea în posesie a binecuvântărilor spirituale care se găsesc acolo, nu au „carne și sânge“ ca și adversarii din Canaan. Sunt puteri spirituale, demonice ale răutății, contra cărora putem pași numai cu armătura spirituală a lui Dumnezeu (Efeseni 6.10-20).

Fiecare ar trebui să dorească să înțeleagă bine aceste adevăruri și să *trăiască în ele*. Unii s-au întors spre Egipt, spre lume. Alții cârtesc și suspină în pustiu. Alții n-au trecut practic peste Iordan și n-au ajuns la Ghilgal. Totuși, fiecare credincios posedă mântuirea deplină în Hristos, pe baza căreia poate trăi în „țară“. Să căutăm har pentru a umbla în chip vrednic de Dumnezeu care ne „cheamă la Împărăția și gloria Sa“ (1 Tesaloniceni 2.12)!